

BUDAI ISTVÁN

Fényben és homályban

Néha fényben, néha homályban
Élek e furcsa világban.
Vívom a mindennapok harcát.
Mindennap másik arcát
Mutatja a sors nekem,
S játszik velem szüntelen.

Ha már úgy érzem, hogy nyerek,
Mint vágató ló hátán a nyereg,
Félrecsúszik minden álom,
S önmagamat sem találom.
Kapaszkodnék, de nincsen mibe,
Nem segít, sem pap, sem mise.

Máskor jönnek bús fellegek,
Eltakarva a kéklő eget.
De mögöttük már ragyog a nap,
Földre küldött sugarakat.
Az életkedvem kivirágzik,
Minden újra szépnek látszik.

Hol fényben, hol homályban
Élek e kifordult világban.
Utam végét még nem láthatom.
Túl kell lépnem az árnyakon.
S a fénysugárban megfürödve
Küzdenem kell mindörökre.

Irodalmi ajánló oldal a Facebookon:
<https://www.facebook.com/groups/irodalmi.reklam/>